

Til § 37.

Med Hensyn til Begrundelsen af Mindretallets Forslag om, at Loven træder i Kraft samtidig med en Lov om en Formue- og Indkomstskat til Bælg 3 Millioner Kroner, henvises til Mindretallets almindelige Bemærkninger.

Naar medundertegnede Stilling har stillet Forslag om Kreditoplagsret for Haandværkere og Fabrikanter, da er dette begrundet i de Ønsker, der til forskellige Tider ere fremkomne fra de danske Industridrivende og senest i det fra Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk til Kommissionen indgivne Andragende om Kreditoplag for Haandværkere og Fabrikanter (Bilag 129). Som Støtte for mit Forslag skal jeg tillade mig at bemærke følgende: Efter Toldloven af 1797 er enhver bosat og handelsberettiget Borger i Skibstæderne kreditoplagsberettiget, hvilken Bestemmelse, i Henhold til Næringsloven af 1857 § 23 jfr. Plakat af 6. Novbr. 1821, er fortolket derhen, at Kreditoplagsretten kun tilkommer dem, der have Handelsborgerskab, og et i den seneste Tid fra et stort Antal Skræddermestere til Finansministeriet indgivet Andragende er mødt med Afslag. Det er særlig for Skræddermestrene samt for Sejl-, Flag- og Kompasmagere af stor Betydning at opnaa Kreditoplagsret. Skrædderne ere mere og mere komne ind paa at føre store Lagere af Klædevarer — det er saaledes ophyst, at Værdien af Skræddermestrenes Lagere alene i 15 bedste Byer i 1895 udgjorde ca. 920,000 Kr. Der er Skræddere, hvis Lagere ere meget større end Manufakturhandlernes, men de ere desuagtet afskaarne fra den samme Fordel som den, disse have i Kredit paa Tolden af deres Beholdninger. For Tiden er Forholdet saaledes, at de store Skræddere søge Dispensation fra Næringslovgivningen alene for at erholde Ret til Kreditoplaget. Dette Forhold er imidlertid til Skade for de Handlende, idet de Skræddere, der saaledes have erholdt Borgerkab som Handlende, fristes til at benytte den dem derved givne Berettigelse til at handle med en stor Del af de samme Artikler som Manufakturhandlerne. En anden Maade, paa hvilken Haandværkerne søge at opnaa Afgang til Kreditoplaget, er underhaanden — enten mod eller uden Bederlag — at bevæge en Handlende til at tage deres Varer paa sit Kreditoplag. Det maa dog indrømmes, at saadanne Forhold ere højt uheldige. I de sidste 10 Aar har Spørgsmaalet om Kreditoplagsret for Haandværkere og Fabrikanter været rejst paa Delegeretmøderne, og jeg kan ikke indse, at der kan være virkelige Grunde for at nægte dette meget berettigede Ønske, thi Misfiken ved en saadan Bevilling vil være meget ringe, da det maa antages, at kun de mere velstillede (f. Eks. Skræddere, hvis Lagere beløbe sig til en Værdi af 60 à 70,000 Kr.) ville benytte en saadan Tilladelse, uden hvilken de umuligt kunne konkurrere med den Masseproduktion, der nu ogsaa finder Sted her i Landet af Handlende, der med Borgerkab som Haandværker have den omtalte Kreditoplagsret.

Med Hensyn til det af Landstingsmand Stilling fremsatte Forslag skulle Kommissionens øvrige Medlemmer bemærke, at man maa finde det i høj Grad betænkeligt af Hensyn til Statskassens Sikkerhed at udvide Kreditoplagsretten til ogsaa at gælde for Haandværkere og Fabrikanter, hvorhos Forslaget, hvis Hovedformaal er at yde disse den Begunstigelse at faa Kredit paa Tolden, tillige er aldeles stridende mod Kreditoplagets Natur, hvis Formaal særlig er at lette Udførselen.